

СПРАВА «ЛОБЧУК ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF LOBCHUK AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заяви № 36871/20 та 6 інших заяв)

Стислий виклад рішення від 09 лютого 2023 року

Заявники трималися під вартою у різних установах Державної кримінально-виконавчої служби України. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на неналежні умови тримання їх під вартою та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим. Заявник у заяві № 36871/20 подав також скаргу за статтею 3 Конвенції у зв'язку із застосуванням покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення, а також інші скарги на неналежні умови тримання його під вартою до 23 червня 2014 року. Розглянувши скарги заявників, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі умови тримання заявників під вартою були неналежними, а також що заявники не мали у своєму розпорядженні ефективного засобу юридичного захисту, та констатував порушення статей 3 і 13 Конвенції. Стосовно скарги заявника у заяві № 36871/20 на застосування покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення Європейський суд дійшов висновку, що ця скарга також свідчить про порушення Конвенції з огляду на висновки у рішенні у справі «Петухов проти України (№ 2)». Щодо інших скарг у заяві № 36871/20 Європейський суд зазначив, що вони не відповідають критеріям прийнятності та не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї, та відхилив цю частину заяви відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. Вирішує об'єднати заяви;
2. Оголошує прийнятними скарги щодо неналежних умов тримання під вартою протягом періодів, наведених в таблиці у додатку, відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту з цього приводу та інші скарги відповідно до усталеної практики Суду, наведені в таблиці у додатку, а решту скарг у заяві № 36871/ю20 – неприйнятними;
3. Постановляє, що ці скарги свідчать про порушення статей 3 та 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою протягом періодів, наведених

в таблиці у додатку та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту;

4. Постановляє що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, висунутими за усталеною практикою Суду (див. таблицю у додатку);

5. Постановляє, що: (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».